

Asher Reich

Prijedlog nacionalne meditacije za početnike

Nije šuma ta koja luta
u gustišu naših života
niti prašina prekriva naše smrti
to smo mi
mi – a ne more koje teče
u našim žilama
to nije svjetlost koja tone
u svemu što činimo
to smo mi
mi
a ne Mjesto koje čuje
našu šutnju
niti nam snovi određuju
naše misli
to smo mi
i samo mi

Haifa zimi

Haifa zimi je japanski drvorez.
Tamo me čeka svilena kiša, najmekša od svih kiša,
u mokrom grmlju spava bijeli moljac
uzdiže se poput izmaglice iz lokvica fontane mašte.
Haifa zimi plovi zrakom sa veselim oblacima
i ponekad obzor je jedro od rižina papira.
Zatim stiže večer umrljana suncem
poput rane na trbuhu grada.

Osveta

Budi me junački pijetao,
zgnječio mi je san čizmama
svog kukurikanja.

Ali dok se oporavljam smiješim se.
Upravo ove večeri,
taj će mi pijetao biti večera.

Noću me posjećuju jata njegovih vrana.
Bez sunca u meni raste
njegova crvena kresta.
Pijetao i ja smo jedno.

Ja i oni

Pohode me snovi onih koji kruže
tamo iznad opskrbljujući se zalihama svijeta.
Ne zavidim im na njihovoj samoći.
toga sam ionako imao dovoljno,

čak ni na njihovoj rijetkoj povlastici da vide
sve čega smo za sada bilo pošteđeni.
Ne zamjeram im na sreći tijela bez težine.
I ja sam dovoljno lebdio
i poput astronauta i ja

sam ponekad vezan za svoje sjedalo u polumraku
a to je tak polovica metafore.
Svi koji se bave umjetnošću poradi nje same
na pravi način, da ne kažem izvoran,
vrlo brzo nauče da žive sa svojom samoćom
i čudima lebđenja u mraku.

A ipak, svakoga dana, kao, primjerice,
ovog običnog jutra kada se sunce vidi
kako velikodušno širi svoje noge
i daruje mi novo svitanje,
smjesta se budi moja svakodnevna ljubomora
na one koji kruže iznad mene kojima je
iz dana u dan, udijeljeno više od jednog svitanja.

Dani poput uhoda šeću među nama

Zemlja pjeva kronike naših života.
U ovoj zemlji dani šeći među nama
poput uhoda. Noć se brčka
tamo gdje se noć nakupila u sjaju krijesnica. Naš
vjetar je kokošinjac kvocavih kokoši.
Pjesme zemlje hrani se krvlju zvukova.
Šuštanje stabala, šaptanje trave poput drevnih stihova.

Danima sam slušao zvukove zemlje
nastojeći da odgonetnem njen jezik
u Prirodi koja se obnavlja, njen zimski bijes
koji nas uvijek svladava
čak i u kući.

Danima sam zarobljen pitajući se što to šušti
u njenom vlažnom i natečenom trbuhu
kada mijenja kožu poput zmije
i navlači novu kožu.
Svlačim se do gola uz zvukove riječi
da u sebi ponovim događaje.

Riječi uz sliku

Ovo je moja voljena,
onaj s desne strane je
njezin brat koji je pao u Libanonskom ratu.

Onaj s lijeve strane je
njezin zadnji ljubavnik
prije nego što sam se ja
pojavio na slici.

Ona ih čvrsto grli
kao da je znala da će ih obojicu izgubiti.
Sa strane, promatra ih njezina majka.
Njezino je lice poput zagorjela kolača
koje je vrijeme ispeklo na prejakoj vatri.

S engleskog preveo Miloš Đurđević